

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **LN GROUP, s. r. o.**, se sídlem v Olomouci, Lazecká 564, zastoupené Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Legionářská 3, proti žalované: **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, se sídlem v Brně, Květná 15, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2013, č. j. FE 831-9/136/8/2012-SŘ, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2015, č. j. 78 Ad 86/2013 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2013 uložil žalobkyni pokutu za správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o potravinách a tabákových výrobcích“), ve výši 240.000 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 19. 7. 2013, č. j. FE 831-9/136/8/2012-SŘ, a současně potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto rozhodnutí napadla

žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl svým rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, č. j. 78 Ad 86/2013 - 31.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 22. 3. 2012 byla u žalobkyně provedena pracovníky správního orgánu I. stupně kontrola zaměřená na dosledovatelnost nevyhovujícího vzorku potravin. O této kontrole byl sepsán protokol č. P032-80323/12, s jehož obsahem byl zástupce žalobkyně téhož dne seznámen. Žalobkyně přes poučení nevyužila svého práva podat proti znění protokolu námitky. Z dokladů předložených vyplynulo, že nakoupila od společností KLT-CEE FOOD a. s. v likvidaci a Tasila a. s. celkem 24.792 kusů potravin „sterilizované zeli červené“ à 640 g, země původu Čína, prodávající SELIKO trading a. s. V celkovém počtu 24.768 kusů (rozdíl 24 ks způsoben rozbitím při skladové manipulaci) pak žalobkyně prodala tuto potravinu trojici odběratelů – BENEFIT spol s r. o., P. B. a REALITY OPAVA s. r. o. Při zmíněné kontrole byla u stěžovatelky zjištěna existence této potravin, přičemž laboratorní zkouška shledala potravinu nevyhovující k lidské spotřebě. Správní orgány dle názoru soudu pak správně dovodily odpovědnost žalobkyně vyplývající z čl. 3 odst. 2, 3 a 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva (dále jen „nařízení“), a z § 17 odst. 1 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, jenž zakotvuje objektivní odpovědnost provozovatele potravinářského podniku. Krajský soud rovněž aproboval závěr žalované, jímž odmítla argumentaci žalobkyně o jejím legitimním očekávání, že ostatní subjekty (obchodní partneři žalobkyně) se budou chovat v souladu s právem. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu se totiž vztahuje na postup správního orgánu, a nikoliv na soukromoprávní vztahy žalobkyně a jejích dodavatelů.

Krajský soud dále označil argumentaci žalobkyně o nesprávném výkladu čl. 3 odst. 2 a 3 nařízení za natolik obecnou, že neumožňuje seznat, jaké konkrétní vady na postupu správních orgánů shledává. Soud proto zhodnotil úvahy správních orgánů, dotýkající se aplikace ustanovení nařízení, z hlediska jejich přezkoumatelnosti a srozumitelnosti a konstatoval, že tato kritéria byla dodržena. Současně je označil za souladné s účelem samotného nařízení jako celku. Jelikož přitom žalobkyně nerozporovala skutečnost, že skladovala a distribuovala potraviny nevhodnou k lidské spotřebě ve smyslu čl. 3 odst. 2 a 16 nařízení, shledal mylným její názor, že nemůže být subjektem, na který se nařízení vztahuje.

Krajský soud se rovněž neztotožnil s námitkou o nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty. Podle jeho názoru správní orgán I. stupně výši pokuty odůvodnil a žalovaná pouze následně korigovala závěr o závažnosti správního deliktu. Míru závažnosti přehodnotila z vyšší na střední, neboť z pohledu žalované prvotně určenému vyššímu stupni závažnosti neodpovídala uložená pokuta (0,48 % zákonného rozpětí). Jako správný vyhodnotil krajský soud i závěr správních orgánů o tom, že žalobkyní tvrzená prohlubující se hospodářská krize nijak nezmenšuje závažnost jí spáchaného správního deliktu.

Při posouzení námítky směřující proti výši uložené sankce vycházel krajský soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dle jeho názoru v žalobě ani v průběhu správního řízení nebylo žalobkyní uvedeno nic, co by nasvědčovalo tomu, že by pokuta pro ni mohla mít

likvidační účinky. Žalobkyně pouze namítla, že její majetkové poměry nebyly zkoumány, aniž by uvedla, z jakého důvodu to považuje za nutné. Krajský soud přitom poznamenal, že pokud by žalobkyni takové následky hrozily, jistě by to zmínila nejpozději v odvolání, neučinila to však ani v podané žalobě. Soud proto neshledal tuto námitku za důvodnou.

Dále krajský soud neuvažoval o moderaci uložené sankce, neboť její žalobkyně nijak neodůvodnila a nebylo tudíž zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl v tomto bodě vycházet.

II. Kasační stížnost

Žalobkyně (dále jen stěžovatelka) podala proti rozsudku kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nesprávné posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřovala v nepřiléhavém a nepřiměřeně přísném výkladu čl. 3 odst. 2 a 3 nařízení. Žalovaná měla vyložit právní normu tak, aby šetřila podstatu a smysl základních práv a svobod účastníků řízení a v případě možného dvojího výkladu či v pochybnostech měla postupovat podle zásady „*in dubio mitius*“ a vyložit ustanovení v její prospěch. Pochybnosti pak lze podle stěžovatelky dovodit ze samotného textu nařízení, které považuje za provozovatele potravinářského podniku osobu, která je odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v podniku, který řídí. Tato osoba je tedy odpovědná pouze za plnění požadavků ve *svém* podniku. Nařízení podle stěžovatelky nekonstruuje žádnou kolektivní odpovědnost a nadto ve svém čl. 19 provozovatele potravinářských podniků rozlišuje, když stanovuje specifické povinnosti pro provozovatele potravinářských podniků, který je *pouze* distributorem.

V souvislosti s výší sankce stěžovatelka stejně jako v žalobě namítla, že správní orgány nezkoumaly její majetkové poměry, a to s odkazem na nepotřebnost takového zkoumání. Stěžovatelka naopak zdůraznila, že sankce by měla být jejím majetkovým poměrům přiléhavá, jinak by se jednalo o nepřipustnou libovůli správního orgánu. Je přitom nerozhodné, že sankce činí jen 0,48 % zákonného rozpětí, když svým vymezením (horní hranice 50.000.000 Kč) se blíží sankci neurčité. I pokuta v řádech několika milionů by se tak dle stěžovatelky nacházela „*na samé spodní hranici zákonné sazby*“. Správní orgány dle stěžovatelky měly za situace, kdy stejně jako nyní právní norma nestanoví jasná kritéria pro stanovení druhu a výše sankce, zvláště pečlivě zkoumat všechna hlediska rozhodná pro stanovení její výše.

Stěžovatelka dále namítala, že správní orgány při ukládání sankce nepřihlédly ke všem polehčujícím okolnostem a naopak hodnotily jako přítěžující okolnosti, které podle ní nemohou jít k její tíži a jejichž odůvodnění neobstojí. Zopakovala, že potravinu nevyrobila ani nezpracovávala, ale pouze dále distribuovala, a to nikoliv pod svou značkou. S odkazem na legitimní očekávání přitom předpokládala, že se ostatní subjekty budou chovat v souladu s právem. Stěžovatelka dále podotkla, že na předmětné potravině provedla senzorické hodnocení, které vedlo k závěru, že potravinu není závadná. Závadnost byla odhalitelná jen laboratorním zkoumáním, což by při současně objektivně stanovené odpovědnosti za nezávadnost potravin mělo mít vliv na výši uložené sankce.

Stěžovatelka se domnívá, že nelze po potravinářských podnicích spravedlivě požadovat, aby u každé potraviny nechaly vypracovat laboratorní testy. Zastává proto názor, že udělala vše nezbytné pro to, aby nebyla závadná potravina uvedena na trh (postupy a vnitřní kontroly v podniku). Stěžovatelka konečně označila za nepodložené úvahy správních orgánů o tom, že vzhledem k počtu potravin (24.792 kusů), je nepravděpodobné, že by potravinu koupil jediný spotřebitel, a naopak, že při obvyklém nákupu 1-2 ks balení na spotřebitele došlo ve skutečnosti k ohrožení velkého počtu spotřebitelů. Vzhledem k uvedeným skutečnostem označila stěžovatelka uloženou sankci za nepřezkoumatelnou [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nepřiměřenou.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že se krajský soud nezabýval jejím návrhem na moderaci uložené sankce, ačkoliv ve své žalobě poukázala na její zjevnou nepřiměřenost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti fakticky zopakovala námitky a argumenty, které vznesla již ve svém odvolání a následně i v žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Lze je přitom strukturovat v zásadě do dvou okruhů. První okruh námitek směřuje k posouzení otázky, zda správní orgány a posléze krajský soud správně interpretovaly a aplikovaly čl. 3 odst. 2, 3 a 16 nařízení vůči stěžovateli. Druhý okruh námitek zpochybňuje výši uložené sankce a s tím spojené vypořádání návrhu stěžovatelky na její moderaci krajským soudem.

Podstata argumentace stěžovatelky v prvním bodě spočívá v tvrzení, že pro možnost uložení sankce je podle nařízení třeba, aby postihovaný subjekt potraviny „vyrobil, zpracoval a distribuoval ve svém podniku“.

Mezi účastníky není sporu o tom, že stěžovatelka je „*provozovatelem potravinářského podniku*“, jak jej vymezuje nařízení ve svém čl. 3 odst. 3. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje se závěry krajského soudu, respektive správních orgánů, že na stěžovatelku dopadá i čl. 3 odst. 2 nařízení, který uvádí, že potravinářským podnikem [se rozumí] *veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin*. Odstavec 16 téhož článku pak dodává, že fázemi výroby, zpracování a distribuce [se rozumí] *jakákoli fáze včetně dovozu od prvovýroby potravin až po jejich skladování, přepravu, prodej nebo dodání konečnému spotřebiteli*. Nejvyšší správní soud z citovaného dovoduje, že zdůrazněním skutečnosti, že pod provozování potravinářského podniku spadá *jakákoli* fáze výroby, zpracování a distribuce, dal evropský zákonodárce zřetelně najevo svůj zájem postihnout provozovatele potravinářských podniků za nedodržení požadavků nařízení v *jakékoli* (i jen dílčí) fázi nakládání s potravinami. To potvrzuje i odstavec 16, který podrobněji vymezuje řetěz na sebe navazujících činností, na něž nařízení dopadá, s opětovným

zdůrazněním (ve spojení s odstavcem 2), že pod provoz potravinářského podniku může spadat *jakákoliv* z vyjmenovaných fází; *a contrario* nemusí jít o všechny uvedené činnosti současně. Tento závěr je nadto podpořen samotným účelem a působností nařízení, jak ji vymezuje čl. 3 odst. 1, „[t]oto nařízení se vztahuje na všechny fáze výroby, zpracování a distribuce potravin a krmiv“.

V kontextu objektivní odpovědnosti zakotvené v § 17i odst. 1 zákona o potravinách a tabákových výrobcích Nejvyšší správní soud považuje za mylný závěr stěžovatelky, že jako „*pouhý*“ distributor nemůže být postihována podle citovaných ustanovení. Z hlediska působnosti nařízení vůči stěžovateli je naopak rozhodné, že tato svou činností spadá pod *některou (jakoukoliv)* z fází výroby, zpracování a distribuce, jak je blíže upřesňuje čl. 3 odstavec 16 nařízení. Irelevantní je naopak skutečnost, že potravinu nebyla distribuována pod značkou stěžovatelky, neboť toto hledisko výše citovaná ustanovení nařízení nezohledňují. Za zcela nepřipadný je pak třeba považovat odkaz stěžovatelky na legitimní očekávání, že ostatní subjekty budou jednat v souladu s právem, a nikoli naopak. Krajský soud správně upozornil, že zásada vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu nedopadá na soukromoprávní vztahy účastníka, ale pouze na postup správního orgánu.

Za nepřipadný považuje Nejvyšší správní soud rovněž odkaz stěžovatelky na čl. 19 nařízení. Stěžovatelce lze dát za pravdu v tom, že toto ustanovení rozlišuje mezi „*kategoriemi*“ provozovatelů potravinářských podniků, avšak činí tak pouze v souvislosti s postupy, které jsou subjekty těchto „*kategorií*“ povinny realizovat, jestliže se domnívají nebo mají důvod se domnívat, že potravinu, kterou dovezly, vyprodukovaly, zpracovaly, vyrobily nebo distribuovaly, není v souladu s požadavky na bezpečnost potravin. Ve spojitosti s výše uvedenými úvahami o odpovědnosti stěžovatelky za distribuci závadné potravin však toto rozlišení nemá žádný význam. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s tvrzením stěžovatelky o existenci pochybností stran výkladu relevantních ustanovení nařízení a s tím spojené nutnosti volby výkladu v její prospěch.

Za nesprávnou považuje Nejvyšší správní soud i argumentaci stěžovatelky, že udělala ve smyslu § 17i odst. 1 zákona o potravinách a tabákových výrobcích vše nezbytné pro to, aby nebyla závadná potravinu uvedena na trh. I zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, který neshledal jednání stěžovatelky v podobě realizace senzorického hodnocení dostatečným. Jak uvedly již správní orgány (s. 4 rozhodnutí žalované) je čistě na úvaze účastníka řízení jaká opatření k zabránění protiprávnímu stavu zvolí. Vzhledem k množství potravin 24.792 ks (resp. 24.768 po odečtení rozbitých kusů) lze přitom přijmout hodnocení správních orgánů (tamtéž), že stěžovatelka na základě předběžné opatrnosti mohla nechat provést laboratorní rozbor. S tím souvisí i stěžovatelčin argument, že přijetím výše naznačených závěrů správních orgánů by se stal podle nařízení postižitelným i každý „*drobný prodejce na malé vesnici*“. Je však zřejmé, že v případě takového subjektu a množství potravin, se kterým by vzhledem ke své velikosti nakládal, by bylo třeba hodnotit odlišně i jím učiněná opatření k předcházení protiprávního stavu, kdy by bylo jistě neadekvátní požadovat po tomto prodejci realizaci laboratorních testů u řádově nižšího počtu kusů potravin. V případě stěžovatelky a jí distribuovaného množství však o absurdní požadavek nejde a stěžovatelce proto nelze dát za pravdu, že učinila vše nezbytné pro to, aby nebyla závadná potravinu uvedena na trh.

Vzhledem k výše uvedenému shledal Nejvyšší krajský soud námitky stěžovatelky týkající se její odpovědnosti podle čl. 3 odst. 2, 3 a 16 nařízení ve spojení s § 17i odst. 1 zákona o potravinách a tabákových výrobcích nedůvodnými.

Druhý okruh kasačních námitek směřovala stěžovatelka proti výši uložené sankce, a to jednak z hlediska přezkoumatelnosti jejího odůvodnění a jednak její přiměřenosti. Nejvyšší správní soud prvotně posuzoval, zda je oprávněné tvrzení vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Krajský soud se ve svém rozsudku uvedenými otázkami explicitně zabýval. Dospěl přitom k závěru, že se s odůvodněním výše sankce správní orgány ve svých rozhodnutích, včetně korekce provedené žalovanou z hlediska závažnosti spáchaného správního deliktu, náležitě vypořádaly. Nejvyšší správní soud na tomto místě poukazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 96/2012 - 40, ze kterého vyplývá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale postačí, pokud je na dříve učiněné závěry odkázáno. Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že stanovení výše sankce je nepřezkoumatelné. Jak správní orgány obou stupňů, tak krajský soud se okolnostmi rozhodnými pro výši sankce dostatečně zaobíraly.

Ve spojení s kvalitou rozebíraného odůvodnění zvolené výše sankce pak stěžovatelka správními orgánům vytýká, že nezohlednily všechny polehčující okolnosti a naopak hodnotily jako přítěžující okolnosti, které jí nemohou jít podle jejího názoru k tíži. Z pohledu stěžovatelky lze přitom za hlavní argument, vzhledem k systematice kasační stížnosti, považovat to, že nebyly zkoumány její majetkové poměry, a to s odkazem na nepotřebnost takového postupu. I v tomto bodě Nejvyšší správní soud považuje vypořádání námitek stěžovatelky krajským soudem za dostatečné. Ten správně poukázal na skutečnost, že zákon o potravinách a tabákových výrobcích kritérium majetkových poměrů pachatele správního deliktu pro určení výše pokuty nestanoví. Citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133 pak sice předepisuje přihlížet k majetkovým poměrům pachatele i za situace, kdy příslušný zákon *takové kritérium* v taxativním výčtu hledisek pro uložení pokuty *neuvádí*, ovšem současně tuto povinnost podmiňuje tím, že vzhledem k osobě pachatele a výši pokuty může mít tato pro podnikání pachatele *likvidační účinky*. Krajský soud správně uvedl, že během správního řízení této možnosti nic nesvědčilo a stěžovatelka po celou dobu řízení před správními orgány i soudem, důsledek v podobě likvidačních účinků nenamítala. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že tak výslovně neučinila ani v podané kasační stížnosti. Závěr stěžovatelky, že nezohledněním jejích majetkových poměrů se správní orgány dopustily nepřípustné libovůle, tak není správný.

S výše uvedenými skutečnostmi souvisí i námitky stěžovatelky stran přítěžujících, respektive polehčujících okolností při stanovování výše sankce. I tuto kasační námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně vycházel z § 17i odst. 2 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, v souladu s nímž přihlédl k „závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“ (s. 5-6 rozhodnutí I. stupně). Je tak třeba odmítnout námitku, že použitá norma neobsahuje kritéria pro stanovení druhu a výše

sankce. Stěžovatelka se rovněž dovolává nutnosti zohlednit skutečnost, že závadnost potravin byla zjištělná pouze laboratorními testy. To však opět explicitně učinil již správní orgán I. stupně (s. 6 odst. 3 jeho rozhodnutí).

Za „*ničím relevantně nepodložené*“ označila stěžovatelka úvahy správních orgánů o ohrožení velkého množství spotřebitelů vzhledem k množství potravin (24.792 ks, resp. 24.768 ks). Zde je třeba odkázat na rozhodnutí žalované (konkrétně s. 9), kde tato jasně uvádí, že své úvahy staví jednak na závěrech obsažených v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 - 69, z něhož mimo jiné vyplývá, že již jen pouhá *možnost ohrožení* práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání. Žalovaná své tvrzení dále podpořila odkazem na skutečnost, že závadná potravin byla stěžovatelkou prodána *třem* odběratelům, což zvyšuje pravděpodobnost rozšíření závadné potravin mezi větší množství spotřebitelů. Současně však jako *významně polehčující okolnost* hodnotily správní orgány to, že žádné poškození zdraví spotřebitele nebylo zjištěno. Úvahy správních orgánů tak lze označit za racionální a logicky ucelené, přičemž stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že by nezohledňovaly jak přitěžující, tak i polehčující okolnosti.

Konečně ani argumentaci stěžovatelky napadající úvahu správních orgánů, že sankce ve výši 240.000 Kč činí jen 0,48 % zákonného rozpětí a nachází se tak „*při samé spodní hranici zákonné sazby*“, není namístě. Žalovaná ve svém rozhodnutí totiž výslovně zdůraznila, že tento údaj je pouhým *matematickým vyjádřením* poměru uložené pokuty k její celkové sazbě. Úvahu stěžovatelky o tom, že i pokuta v řádech několika milionů by se vzhledem k horní hranici rozpětí 50.000.000 Kč stále nacházela „*na samé spodní hranici zákonné sazby*“, tak lze sice přijmout, avšak na pravdivosti uváděné skutečnosti to nic nemění.

Poslední kasační námitkou napadla stěžovatelka postup krajského soudu, který se podle jejího názoru nezabýval návrhem na moderaci uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Rovněž v tomto bodě Nejvyšší správní soud vyhodnotil stěžovatelčinu námitku jako nedůvodnou. Krajský soud ve svém rozhodnutí na s. 6 zřetelně uvedl, že se nemůže návrhem stěžovatelky na moderaci zabývat, neboť jej nijak blíže neodůvodnila. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2010, č. j. 29 Ca 167/2008 - 25, který stanovil, že za situace, kdy návrh týkající se upuštění od sankce, případně týkající se jejího snížení, není nijak blíže odůvodněn, nelze takovému návrhu vyhovět, neboť *není zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl soud v tomto směru vycházet*. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná svůj rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, v němž vyslovil, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen pod podmínkou, že je správním orgánem uložená sankce *zjevně nepřiměřená*.

Nejvyšší správní soud již dříve stanovil, že smyslem a účelem moderace není hledání „*ideální*“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, *zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce* (rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Jestliže se stěžovatelka omezila na obecné tvrzení o zjevné nepřiměřenosti jí uložené sankce, které nepodpořila dostatečně konkrétními tvrzeními a

argumenty, z nichž by mohl krajský soud vyjít, nelze mu následně vytýkat, že se s návrhem stěžovatelky vypořádal uvedeným způsobem. Sama skutečnost, že nároku na moderaci nebylo vyhověno, je pak implicitně obsažena i ve výroku I. napadeného rozsudku, neboť žaloba byla zamítnuta v celém rozsahu. Tento postup je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013 - 38, č. 3172/2015 Sb. NSS, jímž bylo stanoveno, že rozhoduje-li správní soud o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. spojené s návrhem na moderaci (§ 65 odst. 3 s. ř. s.) a neshledá-li žalobu důvodnou a současně výši trestu zjevně nepřiměřenou (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), zamítne žalobu jediným výrokem „*žaloba se zamítá*“. Je však povinen se s každým návrhem obsaženým v žalobním petitu vypořádat v odůvodnění svého rozsudku. Tuto podmínku krajský soud dle názoru Nejvyššího správního soudu naplnil.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu